

ærede Ordfører, har maattet komme ind paa denne Sag, vi dog ikke fordybe os nærmere i dette Punkt ved denne Leilighed, fordi der vil blive naturlig Anledning dertil ved 3die Behandling, og naar Tillægsbevillingen kommer for. Vi have da forinden baade i Udvalget kunnet diskutere Sagen, og vi ville have hørt den høitærede Ministers Udtalelser og Forklaringer, inden vi overfor Thinget udtale vor Dom desangaaende. Jeg venter naturligvis, at de paagjældende Bevillinger ville blive negtede ved denne Leilighed, men jeg tvivler ikke om, jeg har ialtfald det Haab til den høitærede Krigsminister, at den Forklaring, han vil give os, naar vi skulle forhandle Tillægsbevillingsloven, vil være af en saadan Værdi, at den fuldstændig vil tilfredsstille Thinget. Jeg tror nu at have gennemgaaet alle de forfjellige Vædringsforslag, der ligge for, og jeg skal derfor slutte.

Dinesen: Jeg har bedet om Ordet, for paa egne Vegne og paa det ærede Medlems fra Ringkjøbing Amts 2den Valgfreds (Aalborg) at udtale, at om vi end ikke ere med til at stille Forslaget om, at Bevillingen til Forstærkningens Indkaldelse skal negtes, saa ville vi dog ikke stemme for Forstærkningens Indkaldelse, men agte at stemme for Bevillingens Regtelse. Jeg skal for mit Vedkommende som Grund til at deltage i Afstemningen paa denne Maade sige, at jeg ikke tror, at Forstærkningen har den Betydning for vort Forsvarsvæsen, saalænge vort Forsvars hele Ordning er, som den er, at det vil være Umagen værdt at indfalde den. Jeg stønner ikke, at Forstærkningen kan komme til at spille nogen Rolle i Forsvaret, naar vi ikke kunne anvende den i Fæstninger, der ere opførte paa en saadan Maade, at vi kunne føre et virkelig Forsvar ved Hjælp deraf. Skulde det engang lykkes os at komme til at udføre saadanne Fæstningsanlæg, at der dermed kunde stables en virkelig Betryggelse for Landets Forsvar, ville vi forhaabentlig ogsaa komme til en saadan Ordning af Mandstabet Uddannelse og dets Gjennemkaldelse, at der toges det nødvendige Hensyn til de fornødne Besætningstroppe og saaledes, at Tjenestbyrden fordeles paa Mandstabet paa den mest hensigtsmæssige Maade. Men jeg tror, som sagt, ikke, at det Offer, som kræves ved Forstærkningens Indkaldelse for Tiden, staar i det rette Forhold til den Nytte, det skulde gjøre. — Da jeg har faaet Ordet, maa det maaske være mig tilladt at gjøre nogle Bemærkninger om et Par enkelte Spørgsmaal. For det Første vilde jeg meget beklage, hvis man skulde

fastholde Regtelsen af den Lønning til en Officer for Væbren af Flaadebygningsvæsenet, som er forlangt af den høitærede Krigs- og Marineminister. Jeg tror, at det er en stor Feil, at man for meget gaar den Vej, som jeg synes blev anbefalet af den ærede Ordfører, at man finder det hensigtsmæssigt, at f. Ex. Ingenieurkorpsets Officerer skulle prøve paa alt Muligt og faae Uddannelse i alt Muligt. Følgen deraf kunde let blive — ja, jeg vil nødig bruge et saa stærkt Udtryk, men det kunde dog maaske være rigtigt at sige det — at de kunne blive mindre dygtige til Hvadsomhelst. Lad os anvende disse Mænd, hvor de vise sig særlig dygtige, og lad dem vedblive at virke i saadanne Stillinger, derved sætte vi dem istand til at vinde en saadan Erfaring og Dygtighed, i deres Gjerning, som kan komme Staten til den størst mulige Nytte. Her er netop et saadant Tilfælde. Det er en Mand, som har en ganske særlig Specialitet, og lad os da virke hen til, at han kan vedblive at uddanne sig i den. Vi have heller ingen Anledning til her at forandre Hærlovens Bestemmelse angaaende det Antal af Stabsofficerer og andre Officerer, som Ingenieurkorpset skal have, men det ville vi gjøre hvis vi tvinge den høitærede Minister til at tage en Oberstlieutenant, thi saa berøve vi Ingenieurkorpset denne Officer. (Verg: Det kan godt undvære ham!) Men hvorfor har man da givet Ingenieurkorpset denne Oberstlieutenant, da Hærloven blev vedtaget? Jeg antager, at man dengang var enig om, at denne Post Besættelse var nødvendig for Ingenieurkorpset, og jeg tror, at det er rigtigt at opretholde dette Forhold fremdeles. — Jeg er af samme Mening som den ærede Ordfører med Hensyn til Opførelsen af saadanne Boliger som Lodsboliger o. s. v. under Marineministeriet, og jeg skal forøvrigt bemærke, at jeg ofte har havt Leilighed til at nære den samme Mening om andre af vore offentlige Bygningsforhold navnlig paa det civile Bygningsvæsens Omraade. Man opfører saadanne smaa Boliger og mindre Bygninger i den praktiske Stats tjeneste meget for kostbart, man forbinde neppe den rette Udførelse med det Maal, man har for Øie. Jeg erindrer saaledes fra en Gang, jeg besøgte Fyrsvæsenets Boliger og Tjyrtaarne ved vor Vesterhavskyst, at Tjyrbetjentene allevegne klagede over, at Boligerne vare for store, Rummene for umfangrige, der var for høit til Loftet, og Husene vare i det Hele taget for høie; den Glæde, som Vinden fik at virke paa, var for stor, Vinduerne vare for vide, og alt dette gav for megen Træk i Huset og saa fremdeles. En anden Mangel var der ogsaa, men det havde